

NA DIE ENE NACHT!

Jolanda Beense

NA DIE ENE NACHT!

Self-Publish Uitgeverij: Bookmundo / Mijnbestseller.nl

Oorspronkelijke titel: SOS!

Huidige titel: Na die ene Nacht!

Auteur en Omslagontwerp: Jolanda Beense

ISBN: 9789403758428

©2026 / Jolanda Beense

Druk 3/2026 Mijn bestseller.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en / of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Preview

» Maria Vinken «

Als een opgejaagd dier storm ik mijn vrijstaande woning binnen. Mijn hart bonkt pijnlijk in mijn keel. Mijn wangen gloeien en mijn schouderlange, bruine krullen plakken klam in mijn nek van het zweet.

‘Alsjeblieft, geen vragen stellen,’ zeg ik schor, terwijl ik de twee zwartharige en in zwart geklede gothic meisjes in de huiskamer strak aankijk. ‘Luister gewoon goed. Ga allebei als de bliksem wat spullen inpakken. Alleen het hoognodige en haal Joeri uit zijn bedje. We worden over tien minuten opgehaald. Uitleg volgt later.’

Dian en Elayna kijken elkaar aan. In die ene seconde zie ik hun ongerustheid, maar ook hun vertrouwen. Zonder nog iets te zeggen staan ze op en verdwijnen richting hun slaapkamers.

Dian komt als eerste terug. Even later volgt Elayna met de in zijn oogjes wrijvende Joeri in haar armen. Alle lampen heb ik uitgedraaid. Het enige zwakke licht dat nog schijnt, komt van een klein zaklampje.

Terwijl ik de kamer op en neer loop, voel ik hoe de spanning door mijn lijf stroomt. Om de haverklap ga ik naar het raam, schuif het zwarte gordijn een klein stukje opzij en laat het daarna weer vallen. Met een gefronst voorhoofd kijk ik op mijn horloge. Wat kunnen tien minuten toch lang duren.

Maar dan, precies op tijd, knerpen de banden van een auto op het grind van mijn oprijlaan. Behoedzaam loop ik naar de voordeur en kijk uiterst voorzichtig om het hoekje. Op het pad staat een donkere Mercedes te ronken met de lichten gedoofd. De chauffeur knippert de koplampen van zijn auto even aan en snel weer uit. Dat is voor mij een teken dat de kust veilig is. Snel ga ik de meisjes en Joeri halen. Met z’n allen rennen we naar de auto, gooien onze tassen in de kofferbak en stappen in. We zitten nog maar net in de gordels of de auto gaat er vliegensvlug vandoor.

De wereld flitst voorbij, terwijl de chauffeur afwisselend over snelwegen en provinciale wegen scheurt. Na twee lange uren komen we bij een afgelegen huis aan, aan de rand van een bos. Opgelucht stap ik uit en haal mijn tas uit de achterbak. Elayna en Dian volgen mijn voorbeeld. De chauffeur keert zijn auto en rijdt snel weer weg. Op hetzelfde moment gaat de voordeur van het huis open. Er verschijnt een man in de deuropening. Een man die we kennen. Het is de man van de ID-kaarten.

De man van de ID-kaarten wenkt ons haastig naar binnen. Hij brengt ons naar een ouderwets ingerichte huiskamer, verlicht door slechts een zwak schemerlampje.

Elayna en Dian gaan met Joeri aan een donkerhouten eettafel zitten. De man van de ID-kaarten schenkt koffie voor ons in. Zijn handelingen zijn rustig. Zelf ben ik te gespannen om te gaan zitten. Steeds opnieuw glijdt mijn blik naar het raam. Elk moment verwacht ik dat er iemand voor de deur staat. Buiten zie ik alleen het donkere bos, al lijkt elke schaduw iets te verbergen.

‘Maria, wat is er toch met je aan de hand?’ vraagt Dian zacht. Haar stem zit vol bezorgdheid. ‘Zo kennen we je helemaal niet. Normaal gesproken ben je een zelfverzekerde vrouw, die de kaas niet van haar brood laat eten.’

Terwijl ik nadenk, kijk ik nog één keer uit het raam. Dan draai ik me om. Het is tijd dat ik de meisjes de waarheid vertel. ‘Luister goed,’ zeg ik ernstig, ‘en schrik niet. Ik zit in de drugshandel.’

Elayna slaat haar hand voor haar mond. ‘In de drugshandel?’

‘In de drugshandel, ja. Ik doe opdrachten voor de grootste drugsbende van België. Die bende is extreem gevaarlijk en schuwt geen geweld. Als een deal mislukt of als iemand de boel verlinkt, maken de leiders iedereen af die erbij betrokken is. Ze komen net zo lang achter je aan tot ze je te pakken hebben. En dan... paf! Zonder pardon.’ Terwijl ik dat zeg, houd ik mijn hand in de vorm van een pistool tegen mijn hoofd en ik zie de meisjes huiveren.

Langzaam laat ik mijn arm weer zakken. ‘Ik heb geprobeerd jullie erbuiten te houden. Vandaag is dat mislukt. Een zeer belangrijke deal ging gruwelijk mis. We zijn verlinkt door iemand uit mijn eigen groep. Toen ik een pakket met drugs wilde afleveren, wemelde het daar van de politie. Gelukkig ben ik weggekomen, mijn mededealers zijn wel opgepakt. Zij zullen worden ondervraagd, dus het zal niet lang duren voor mijn naam valt en de politie achter mij aan komt.’

‘Moet je dan de gevangenis in?’ vraagt Elayna zacht.

‘Als de politie mij te pakken krijgt, ga ik voor jaren de bak in. Dat is nog niet eens het ergste. Wat vele malen erger is, is dat ik vroeg of laat de leiders van de drugsbende achter mij aankrijg.’

Dian knikt bedremmeld. ‘Vandaar dat je halsoverkop moest vluchten. Je bent je leven niet meer zeker.’

‘Dat is één ding wat zeker is, maar er is nog een andere reden waarom ze achter mij aankomen. Omdat ik het pakket met drugs niet af heb kunnen leveren, zullen ze denken dat ik het nog in mijn bezit heb. Ze zullen niet rusten voor ze dat terug hebben, want er is een heleboel geld mee gemoeid. Nu heb ik dat pakket expres achtergelaten in mijn huis, in de hoop dat de leiders het

daar zullen vinden en mij verder met rust gaan laten. Maar ik ben bang dat dat ijdele hoop is, ze hebben nog nooit een uitzondering gemaakt.’

‘Wat zijn de gevolgen van dit alles, Maria?’ vraagt Dian. Haar stem trilt.

‘Het gevolg is dat ik nooit meer terug kan keren naar mijn huis in Bredene. Ik moet van uiterlijk en identiteit veranderen, als ik nog enigszins veilig wil leven. En zelfs dat is niet voldoende. Zodra mijn nieuwe identiteitskaart klaar is, vertrek ik uit België en zal ik voorgoed verdwijnen.’

‘En wij?’ dringt Dian aan. ‘Moeten Elayna en ik terugkeren naar Nederland nu je uit België vertrekt?’

Spijtig schud ik mijn hoofd. ‘Laat ik beginnen met het feit dat de leiders van de drugsbende echt alles over mij weten. Ook dat jullie deel uitmaken van mijn leven. Als ze mij niet kunnen vinden, gaan ze achter jullie aan.’

Dian trekt wit weg. ‘Wat betekent dat voor Elayna, Joeri en mij?’

‘Dat jullie ook niet meer veilig zijn.’

Elayna en Dian wisselen geschrokken een blik met elkaar.

‘En nu?’ vraagt Elayna, terwijl ze nerveus aan haar lange, zwarte haar met paarse highlights plukt.

‘Tja, bij mislukte deals zijn er heel wat families uitgemoord,’ zeg ik voorzichtig. ‘En hoe verschrikkelijk het mij ook spijt dat ik jullie in deze situatie heb gebracht, jullie zullen voor jullie eigen bestwil met mij mee moeten komen. Om net als ik voor altijd te verdwijnen. Er zal ook nooit meer een weg terug zijn.’

‘Nooit meer?’ stamelt Dian, en de tranen springen in haar ogen. ‘Nee, Maria, alsjeblieft, dit kun je ons niet aandoen. Mijn ouders zullen voor altijd in het ongewisse blijven over onze verblijfplaats. Daardoor kan ik het nooit meer goed met ze maken.’

‘En Joeri dan?’ voegt Elayna eraan toe. ‘Als wij voorgoed verdwijnen, zal hij nooit zijn vader leren kennen.’

Natuurlijk heb ik met de meisjes te doen, maar voor hun veiligheid dwing ik mezelf hard te blijven. ‘Er mag nooit meer contact opgenomen worden met iemand uit jullie oude leven. Nooit! Eén moment van zwakte en je brengt niet alleen jezelf in gevaar, maar ook ons of zelfs degene met wie je contact hebt gehad. Begrijpen jullie dat?’

» Dian Vinken «

De afschuwelijke waarheid van het woordje ‘nooit’ slaat als een klap in mijn gezicht. Nooit meer zal ik mijn ouders en broertjes nog zien. Nooit zal ik mijn lieve, knappe Richard weer in mijn armen kunnen sluiten. Er mag ook nooit meer contact met hen opgenomen worden. Mijn keel trekt dicht. Mijn onderlip begint te trillen en niet veel later barst ik in snikken uit.

» Elayna Vinken «

Ook ik kan mijn tranen niet bedwingen. Vertwijfeld sla ik mijn handen voor mijn gezicht en wieg zacht heen en weer, als een kind dat troost zoekt. Het leven van Dian, Joeri en mij is in één klap veranderd in een nachtmerrie en dat is mijn schuld. Waarom had ik niet beter naar de waarschuwingen van mijn ouders geluisterd? Waarom had ik me over laten halen om toch naar de discotheek te gaan? Ik had daar helemaal niet mogen zijn. Dat wist ik. Toch ging ik.

DEEL 1.

1.

» Eva de Jonghe «

‘Naar de discotheek?’ roept mijn moeder. Haar gezicht vertrekt van afschuw, alsof ik haar zojuist een schokkende bekentenis heb gedaan. ‘O nee, geen sprake van. Nette meisjes zoals jij horen daar niet thuis. De meisjes die daar wel komen zijn losbollen. Zoek maar een andere uitgaansgelegenheid uit.’

Inwendig zuchtend leun ik tegen de deurpost van de keuken. Met mijn vingers friemel ik aan de puntjes van mijn lange, goudblonde vlecht, terwijl mijn gedachten alle kanten op schieten. Heel mijn leven ga ik gebukt onder de strikte regels van mijn veel te strenge, en ook nog eens strenggelovige ouders. De kleding die ik mag dragen, de manier waarop ik mijn haar moet doen, de tijdstippen waarop ik moet bidden, mijn omgang met vriendinnen, de plekken waar ik wel en niet mag komen, alles wordt voor mij bepaald.

Twee jaar geleden kreeg ik al een duidelijke nee te horen op mijn vraag of ik uit mocht gaan. ‘Daar komt niets van in,’ had mijn moeder met een afkeurende blik gezegd. ‘Je bent nog maar zestien jaar. Kom maar terug als je achttien bent, dan praten we verder.’

Vandaag ben ik achttien geworden. De leeftijd waarop ik eindelijk mijn eigen regels zou mogen bepalen, toch? Nou, niet in huize de Jonghe.

‘Mijn vriendinnen mogen anders wel naar de discotheek,’ probeer ik nog.

Mijn moeder droogt haar handen af aan haar gebloemde schort, draait het gas onder de pan laag en keert zich naar me toe. Haar blik is vastberaden. ‘Daar hebben je vader en ik niets mee te maken, Eva. Jij bent een geschenk van God en wij moeten je behoeden tegen al het kwade. Er wordt ontzettend veel alcohol gedronken in dat soort gelegenheden. Daar willen we je niet aan blootstellen. Bovendien loopt daar alleen maar gespuis rond.’

‘Ik zal me heus wel netjes gedragen, hoor,’ mompel ik, terwijl ik naar een klein gaatje in de zwarte kous van mijn linkervoet kijk. Mijn excuus klinkt zwak, dat weet ik. Toch hoop ik dat het mijn moeder heeft kunnen overtuigen. De behoefte om vrij te zijn, om gewoon een normaal leven te leiden, brandt in mij.

Maar mijn moeder heeft haar mening zoals gewoonlijk alweer klaar. ‘Hoe kunnen wij daarop vertrouwen, als je omgaat met meisjes met een vrije opvoeding, zoals Anna bijvoorbeeld,’ zegt ze koel.

Ongemerkt rol ik met mijn ogen en ik voel de frustratie in me opborrelen.

Anna is mijn allerbeste vriendin, toch heeft mijn moeder altijd kritiek op haar. Alleen maar vanwege het verschil in opvoeding en geloof.

Acht jaar lang waren Anna en ik elkaars buurmeisje geweest in het streng-gelovige dorpje Egelanderveen. Vanwege het verschil in geloof wilden mijn ouders geen contact met de ouders van Anna. In hun ogen waren ze veel te modern. Het bleef bij een beleefde groet als ze elkaar tegenkwamen, soms een klein praatje, meer ook niet. Voor kinderen had mijn moeder een zwak en Anna was altijd welkom bij ons thuis geweest. Tenminste, toen zij nog klein was, want hoe ouder Anna werd, hoe meer haar vrije opvoeding merkbaar en zichtbaar werd. Dat werd mijn moeder uiteindelijk een doorn in het oog. En o, wat was ze blij, toen Anna met haar ouders naar een groter huis in het vier kilometer verderop gelegen dorpje Berenwoude verhuisde, omdat er twee broertjes op komst waren. Zelf was ik er wekenlang kapot van, zo bang was ik dat ik Anna nooit meer zou zien. Gelukkig bleef Anna mij trouw.

‘Van alle kinderen in onze straat was jij de enige die met mij wilde spelen,’ had ze eens gezegd, ‘en ook al heb ik nu andere vriendinnen, jij blijft voor altijd mijn hartsvriendin.’ Ze meende het en in de loop der jaren was onze vriendschap alsmaar hechter geworden.

Tot groot ongenoegen van mijn moeder. ‘Ik krijg steeds meer het gevoel dat Anna een slechte invloed op je heeft. Het zou me niets verbazen als dat idee van de discotheek bij haar vandaan komt. Door Anna krijg je verkeerde gedachten en trek je ons geloof in twijfel.’

‘Dat is niet waar,’ werp ik fel tegen. ‘Ik vraag me alleen af waarom ik nooit iets mag van jullie. Alsof ik nog een klein kind ben.’

Mijn moeder slaat verschrikt haar hand tegen haar borst. ‘Evaline! Die brutaliteit is een zware zonde.’ En heen en weer zwaaiend met haar wijsvinger steekt ze een preek af over de tien geboden van God en welke straf erop staat als ik mij daar niet aan houd. ‘Ga naar je kamer om af te koelen, en waag het niet om nog eens zo tegen me te spreken, anders mag je vanavond helemaal niet meer uit.’

Met gloeiende wangen draai ik me om en vlucht de trap op naar mijn slaapkamer, waarin ik duidelijk laat zien dat roze mijn lievelingskleur is. Normaal gesproken een veilige plek, nu voelt mijn kamer als een gevangenis.

Met een zucht laat ik me op mijn bed vallen. Mijn moeder is zó bekrompen. Zelfs op mijn verjaardag weet ze nog mijn dag te verpesten. Ertegenin gaan heeft totaal geen zin. De regels van mijn moeders zijn nou eenmaal wet, en als ik me daartegen verzet, ben ik brutaal.

Hoofdschuddend slaak ik nog een diepe zucht. Bij het opstaan had ik me nog zo blij gevoeld over het uitgaan. Een mooier verjaardagscadeau had je mij niet kunnen geven op deze zonnige zaterdag, midden in de maand mei. En

omdat mijn ouders nooit verjaardagsfeestjes geven had ik kunnen gaan en staan waar ik maar wilde. Ik had beter moeten weten. Anna gaat dit vast niet leuk vinden.

Met een zwaar gevoel pak ik mijn telefoon onder mijn kussen vandaan en bel Anna. 'Ik mag niet,' zeg ik timide. Mijn stem trilt, als ik vertel over wat mijn moeder allemaal heeft gezegd.

'Tjee, wat een onzin, zeg,' roept Anna verontwaardigd. 'Je moeder mag wel wat meer vertrouwen in je hebben. Ja, er wordt alcohol gedronken in discotheken, dat betekent toch niet dat jij dat dan ook meteen gaat doen?'

'Dat is wat ik ook al tegen mijn moeder zei,' mompel ik.

Anna zucht hoorbaar. 'Ze moet eens leren je wat meer los te laten. Haar denkbeelden zijn verschrikkelijk ouderwets. En eerlijk gezegd... ze brengt onze plannen in de war.'

Een paar maanden geleden hadden Anna en ik afgesproken om naar de discotheek in het verderop gelegen stadje Aldere te gaan, zodra ik achttien jaar zou zijn. Deze discotheek is vrij nieuw en we hadden er goede berichten over gehoord en gelezen. De discotheek heeft een grote dansvloer en er wordt goede muziek gedraaid. Plus dat er elke zaterdag een andere DJ aanwezig is, ieder met zijn eigen muziekstijl. Veelbelovend dus, maar voor mij inmiddels onbereikbaar.

'Tenzij...' Anna aarzelt even. 'Je durft te liegen tegen je moeder.'

Mijn adem stokt. 'Liegen?' stamel ik verbijsterd.

'Ja, liegen. Zeg je gewoon dat we naar de bioscoop gaan en dat mijn vader ons wegbrengt en weer ophaalt. En als je dan toch bezig bent, vraag dan gelijk of je bij mij mag logeren, omdat het wat aan de late kant kan worden. Mijn ouders zijn dan toch niet thuis. Ze gaan met mijn broertjes mee naar Brabant voor een of andere duf voetbaltoernooi.'

2.

» Eva de Jonghe «

De woorden van Anna echoën na in mijn hoofd. Liegen tegen mijn moeder, tegen alles wat me is aangeleerd, voelt als een zware zonde. Iets wat ik nooit heb durven doen. Nu ik opnieuw geen vrijheid krijg om naar de discotheek te gaan, kan ik het best eens proberen. Het is alleen makkelijker gezegd dan gedaan. Ik pluk meer dan ooit aan mijn vlecht, wanneer ik mijn moeder vertel over de zogenaamd gewijzigde plannen. Mijn hart bonkt, mijn adem zit hoog en ieder woord dat ik uitspreek voelt verkeerd. Elk moment verwacht ik dat ze me doorziet. Ik weet maar al te goed wat de consequenties zijn als ze mijn leugen ontdekt. Ik zal minstens een week naar mijn kamer verbannen worden met alleen water en brood. Plus dat ik driemaal per dag zware preken te horen krijg. Tenminste, daar dreigen mijn ouders altijd mee, als ik het ooit in mijn hoofd haal om tegen hun regels in te gaan.

Tot mijn grote verbazing gelooft mijn moeder me en geeft haar toestemming. Ze heeft nog wel een bedenking over het logeren. ‘Hoezo logeren? Je kunt toch na de film direct naar huis komen?’

‘Eh, ja, dat kan,’ stotter ik. ‘Alleen begint de film pas om tien uur. Als ik laat thuiskom, maak ik papa misschien wakker. Dat gaat hij niet leuk vinden.’

‘Daar heb je wel een punt,’ zegt mijn moeder. ‘Je vader kan er altijd slecht tegen als zijn nachtrust wordt verstoord.’ Dan kijk ze me doordringend aan. ‘Maar wat noem jij laat? Na middernacht is het zondag en hoor je thuis te zijn. Hoe weet ik zeker dat je dat bent?’

‘Door het te beloven,’ antwoord ik zonder te blikken en te blozen. ‘De film is rond half twaalf afgelopen en de rit van Aldere terug naar Berenwoude duurt met de auto nog geen kwartier.’

Mijn moeder knikt langzaam. ‘Goed dan. Je mag bij Anna logeren, en ik vertrouw erop dat jij je aan je woord houdt.’ Haar stem wordt strenger. ‘Morgen verwacht ik je wél op tijd in de kerk. Anders gebeurt dit nooit meer.’

‘Wauw, niet te geloven,’ roept Anna, nadat ik haar heb teruggebeld om te vertellen dat ik toch uit mag gaan. ‘Het is je gelukt.’

‘Ja, hè?’ roep ik terug. ‘Ik ben er zelf nog helemaal verbaasd over.’

‘Ik nog het meest. Ik had niet verwacht dat je werkelijk zou gaan liegen. Je bent nooit eerder tegen de regels van je ouders ingegaan.’

‘Het was ook niet makkelijk.’

‘Dat geloof ik graag. Nou, Eva, dit wordt jouw dag. Kom zo snel mogelijk naar mij toe, want je moet je eigen cadeautje passen.’

‘Mijn eigen cadeautje passen?’ stamel ik.

‘Ja, we gaan shoppen voor uitgaanskleding en jouw allereerste spijkerbroek krijg je van mij.’

Tegen enen vertrekken Anna en ik met de bus naar Katzendoorn. Het is ongewoon warm voor de tijd van het jaar, daarom is het ook niet druk in de brede winkelstraat. Mensen wapperen met folders of zoeken de schaduw op, maar Anna en ik trekken ons niets van de hitte aan. We struinen op ons gemak de vele winkels af, op zoek naar de juiste spijkerbroek. Op het laatst gaan we een groot warenhuis binnen.

Voor Anna is kiezen nooit moeilijk. Ze is modebewust, weet precies wat ze wil en met haar lange, hoogblonde haren, haar lengte van één meter vijfenzeventig en haar slanke postuur staat alles haar goed. Ze vindt al gauw een spijkerbroek die mooi om haar heupen zit.

Bij mij groeit ondertussen de twijfel. ‘Anna, ik weet niet of ik dit nu wel moet doen. Liegen tegen mijn moeder is nog tot daaraantoe, maar mijn geloof vereist nu eenmaal bepaalde kledingvoorschriften.’

Anna rolt met haar ogen en wijst naar mijn rok en hooggesloten trui. ‘In dié kleding kun je echt niet naar een discotheek, Eva.’

‘Mijn ouders zullen het nooit tolereren, als ik ineens met een spijkerbroek thuiskom.’

Anna haalt haar schouders op. ‘Bewaar je hem toch bij mij thuis? Dan komen ze er ook niet achter.’

‘Oké, als we het zo kunnen doen, wil ik het wel proberen. Alleen ben ik een stuk kleiner dan jij. Die broek gaat me vast niet staan.’

‘Pas hem nou maar eerst aan, zeurpietje,’ zegt Anna, terwijl ze me naar de pashokjes duwt. ‘We schelen maar vijf centimeter.’

Met tegenzin neem ik de spijkerbroek van haar over en sluit het gordijn achter me. Zittend op een krukje wurm ik me met veel moeite in de broek. Het voelt vreemd strak om mijn benen.

‘Ik zoek ondertussen naar een bijpassende blouse,’ hoor ik Anna achter het gordijn zeggen. Na enkele minuten hoor ik haar stem weer. ‘Eva, heb je die broek nou al aan?’

Aarzelend schuif ik het gordijn van het pashokje opzij, maar blijf met opgetrokken schouders staan waar ik sta.

Anna trekt me naar buiten en laat haar blik speurend over mij heengaan. ‘Zo, hé, die broek staat je fantastisch.’

‘Mmmm, als jij het zegt,’ zeg ik timide.

‘Is er een probleem dan?’

‘Kijk dan,’ zeg ik, wijzend naar beneden. ‘De pijpjes komen helemaal tot op de grond.’

‘Is dat alles?’ grinnikt Anna. Ze knielt en slaat de pijpjes twee keer smal om. ‘Ziezo, probleem opgelost, en zo lijkt jouw broek net iets anders dan de mijne. Ben je nu wel tevreden?’

In de spiegel kijk ik naar mezelf. Naar wie ik altijd was. En naar wie ik nu zie. Zo compleet anders. Alles in mij roept dat ik het niet moet doen. Toch zeg ik zacht: ‘Ja, zo wil ik hem wel.’

‘Goed zo. En als je dit erbij koopt, is het plaatje helemaal compleet.’ Anna houdt me een zachtroze blouse voor. ‘Dan neem ik de witblauwe.’

Nadat Anna en ik ook nog bijpassende schoenen hebben uitgezocht, rekenen we alles af bij de kassa. Buiten in de hitte trakteren we onszelf nog op een ijsje. Daarna gaan we naar huis. Met tassen vol spullen. En met een gevoel dat ik niet helemaal kan plaatsen.

3.

» Anna van de Meren «

Op mijn slaapkamer halen we onze nieuwe kleding uit de tassen, knippen de prijskaartjes eraf en trekken alles aan.

‘Goh, je ziet er zoveel leuker uit in die broek,’ zeg ik, nadat ik Eva van top tot teen heb bekeken. ‘Jammer dat je er niet altijd zo bij kunt lopen. Maar vandaag is, zoals ik al eerder zei, jouw dag. Die kunnen jouw ouders je niet meer afpakken.’ Gedachteloos neem ik Eva’s vlecht in mijn handen en laat hem door mijn vingers glijden. ‘Er ontbreekt alleen nog één ding. Bij deze kleding hoort een andere haarstijl. Vind je het goed als ik daar iets aan doe?’

‘Eh, jawel,’ antwoordt Eva aarzelend. ‘Zolang je het maar niet knipt. Mijn moeder zal door het lint gaan, als ik ineens met kortere haren thuiskom.’

‘Wees maar niet bang,’ stel ik haar gerust. ‘Er komt geen schaar aan te pas.’ Voor het tweede jaar op rij volg ik een kappersopleiding. In die twee jaar heb ik vaak aan Eva gevraagd of ze model wilde staan, maar haar moeder hield dat altijd tegen. Al vanaf dat Eva acht jaar was had zij het lange haar van haar dochter strak naar achteren in een vlecht gebonden. *‘Nette meisjes lopen niet te koop met losse haren,’* had zij als argument gegeven en om het goede voorbeeld te geven, droeg en draagt zij haar eigen lange donkerblonde haren stevast in een lage, strakke knot.

Ook Eva heeft haar haar nooit meer anders gedragen dan in een vlecht. Nu ga ik daar eindelijk verandering in brengen. Al is het alleen maar voor vanavond en een beetje aarzelend nog neemt Eva plaats op de stoel voor mijn kaptafel.

‘O, nee,’ roep ik. ‘Je mag pas kijken als ik klaar ben.’ Ik dek de spiegel af met een handdoek en ga aan de slag. Met mijn vingers haal ik Eva’s vlecht uit elkaar en borstel het haar net zo lang tot alle knopen verdwenen zijn. Vervolgens zorg ik er met een krultang voor dat het haar nog meer gaat krullen dan het al doet. Aansluitend steek ik het haar lichtjes op met spelden en haarlint, waarbij ik een klein gedeelte nog losjes op Eva’s rug laat hangen. Tot slot pak ik mijn nieuwe make-updoos erbij en maak Eva subtiel op met zachte pasteltinten, die goed bij haar roze blouse en groenblauwe ogen passen.

Als ik klaar ben, bekijk ik het resultaat van mijn werk met een kritische blik en ik ben even sprakeloos. Eva heeft een klassieke schoonheid, die ik nooit eerder zo bij haar heb gezien.

‘Anna, waarom zeg je nu niets?’ vraagt Eva argwanend. ‘Ik zie er toch niet uit als een clown, hè?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ grinnik ik. ‘Je bent gewoon supermooi. Kijk maar.’ Met een zwaai haal ik de handdoek van de spiegel af.

Eva slaat haar hand voor haar mond. Langzaam staat ze op en kijkt met grote ogen in de spiegel. ‘Tjee, ik herken me zelf amper nog,’ fluistert ze.

Terwijl Eva zichzelf van alle kanten bekijkt, geef ik mijn eigen lange, hoogblonde haren dezelfde stijl als dat ik Eva gaf, en zorgvuldig steek ik de spelden erin. Dan is mijn make-up aan de beurt. Wat oogschaduw, mascara en lipgloss. Meer heb ik niet nodig.

Wanneer ik tevreden ben, pak ik mijn telefoon en ga naast Eva staan. We zijn klaar voor een avondje uit. Ik houd mijn telefoon voor ons en maak een foto. Zonder er verder bij na te denken, plaats ik hem op Facebook.

‘Nee, niet doen,’ roept Eva geschrokken. Haar ogen schieten naar het scherm. ‘Stel dat mijn moeder de foto ziet? Dan kan ik het wel vergeten om ooit nog uit te mogen.’

Geruststellend sla ik een arm om haar heen. ‘Rustig maar. Jouw moeder kennende zit ze vast niet op social media.’

Nog voor Eva kan reageren, bliept mijn telefoon. Er zijn al verschillende berichten onder mijn foto verschenen. Vrienden van mij, die Eva nog niet zo goed kennen, vragen zich af wie dat mooie meisje is dat naast mij op de foto staat.

Als jullie willen weten wie zij is, kom dan vanavond naar de discotheek in Aldere. Daar kun je haar ontmoeten, type ik terug met een gekke smiley erbij.

‘Ze zullen versteld staan als ze zien dat jij het bent,’ grinnik ik, terwijl ik mijn mobiel dichtklap. ‘En Eva, wen maar vast aan al die complimenten,’ zeg ik, als ik Eva er ongemakkelijk bij zie staan. ‘Ik weet zeker dat je vanavond de jongens van je af moet slaan.’

» Eva de Jonghe «

Anna en ik gaan naar beneden om het eten klaar te maken. De huiskamer is modern ingericht, maar opvallend stil. O ja, denk ik ineens, Anna’s ouders en broertjes zijn niet thuis. Nou, als mijn moeder had geweten dat we vannacht alleen zouden zijn in huis, had ze nooit haar toestemming gegeven voor het logeren.

Het is bedrukkend warm in de huiskamer. Anna schuift gauw de pui open. ‘Hopelijk wordt het dan wat koeler hier.’ Ze pakt me bij mijn arm en neemt me mee naar de keuken. ‘Zeg maar waar je trek in hebt.’

‘Pizza,’ roep ik uit de grond van mijn hart. ‘We eten dat nooit thuis.’

Terwijl de geur van gesmolten kaas en tomatensaus door de kamer spreidt, hoor ik plotseling het gerommel van naderend onheil. Na die extreme hitte van overdag kon dat eigenlijk ook niet uitblijven.

Anna doet gauw een lamp aan in de snel donker wordende huiskamer en rent naar de schuifpui om hem te sluiten. Bezorgd ga ik naast haar staan en kijk naar buiten. De hele dag had er nog geen zuchtje wind gestaan, nu waait het als een gek en de regen stort met bakken uit de hemel. Bliksemschichten volgen elkaar in hoog tempo op, fel tegen de grauwe lucht, direct gevolgd door oorverdovende donderklappen.

Mijn hartslag versnelt, en er kruipt een onheilspellend gevoel omhoog, zonder dat ik precies weet waarom. ‘Ga daar echt niet doorheen fietsen, hoor,’ zeg ik met een benauwde stem. ‘Misschien moeten we ons avondje uit toch maar uitstellen.’

‘Ben je gek,’ roept Anna. Haar ogen fonkelen vastberaden. ‘Hier hebben we weken, nee, wat zeg ik, maanden naar uitgekeken. Dat laten we ons echt niet meer afpakken.’ Ze kijkt op haar telefoon. ‘Zie, volgens Buienradar stopt het over een uur al met regenen. En anders pakken we gewoon de bus.’

4.

» Eva de Jonghe «

Anna en ik trekken onze jassen aan, stoppen ons opgemaakte haar zorgvuldig in onze capuchons en fietsen naar Aldere toe. Het bos waar we doorheen rijden ruikt fris na die enorme regenbui. Hoewel er nu een waterig zonnetje schijnt, vallen er nog steeds druppels van de bladeren naar beneden. Ze spat-ten zachtjes uiteen op het asfalt.

Drie kwartier later arriveren we bij de discotheek. We geven onze jassen af bij de garderobe, fatsoeneren ons haar en gaan naar binnen. Daar kijk ik mijn ogen uit. Felle discolampen schitteren over de groen- en roodverlichte dansvloer, waar vele leeftijdsgenoten dansen en lachen. Langs de kant staan groepjes jongeren met elkaar te kletsen en ook voor de bar hebben zich vele jongeren geschaard, bijna allemaal met een glas bier, wijn of frisdrank in hun hand.

Het thema van de avond is *Muziek uit de jaren zeventig en tachtig* en het nummer *You should be dancing* van de Bee Gees schalt uit de speakers. De sfeer voelt onwerkelijk, en van opwinding gaat mijn hart sneller kloppen.

‘Anna!’ klinkt er plotseling boven de harde muziek uit. Ik kijk in de richting van het geluid en zie Anna’s vriendinnen staan. De blondharige Laura, de roodbruinharige Mandy met haar kenmerkende krullen en sproeten, en de uit Mexico afkomstige Isabelle. Ze zwaaien enthousiast naar ons.

Anna zwaait terug, grijpt me bij de arm en trekt me mee.

Meteen voel ik me zwaar verlegen worden. Laura, Mandy en Isabel laten hun blikken nieuwsgierig en ongegeneerd over me heen glijden en even weet ik niet hoe ik moet kijken. Totdat Laura me herkent.

‘Jemig, Eva, ben jij dat echt?’ roept ze vol verbazing. ‘Wat zie jij er schitterend uit, zeg.’

‘Nou, inderdaad,’ vallen Isabelle en Mandy haar bij en ze overladen mij ook met complimenten.

‘Ik heb nooit geweten dat je haar zó mooi is,’ gaat Laura verder. ‘Zo moet je het vaker dragen. Draai je eens om, zodat we je ook van achteren kunnen bekijken.’

Aarzeland en onwennig spreid ik mijn armen en draai ik me langzaam om. Precies op dat moment lopen er twee jongens langs en ik kijk pal in de diepdonkerbruine ogen van een van hen. De jongen met zijn ietwat lang, gekrulde ravenzwarte haren kijkt me openlijk aan. Niet vluchtig, niet per ongeluk, maar

alsof hij zich heel goed bewust is van wat hij doet. Mijn adem stukt in mijn keel, een rilling trekt door mijn lijf en ik draai me snel terug naar Anna en haar vriendinnen. Ze lijken niets te hebben gemerkt, ze praten nog steeds enthousiast over mijn nieuwe uiterlijk.

‘Hé, zullen we gaan dansen?’ stelt Anna voor, als het nummer *Thriller* van Michael Jackson wordt gedraaid.

Iedereen stemt toe en met zijn vijven banen we ons een weg naar de dansvloer. Hoewel die groot en breed is, is het er zo druk dat we zowat tegen elkaar aangeplakt staan. Om ons heen voeren jongeren dezelfde zombiedans uit, waardoor een groot deel van de dansvloer in beslag wordt genomen.

Twee jongens trekken al snel de aandacht. Het zijn de jongens die eerder langs mij liepen. Ze dragen allebei een soortgelijke spijkerbroek met een wit overhemd. Mensen maken ruimte voor hen en moedigen hen enthousiast aan, want de jongens kunnen uitzonderlijk goed dansen. Hun bewegingen zijn soepel en beheerst, te vergelijken met die van Michael Jackson zelf.

Anna houdt haar blik strak op hen gericht. Ook ik kan mijn ogen niet van hen afhouden. In tegenstelling tot de zwartharige jongen, heeft de andere jongen juist kort, nonchalant blond haar. Hij is iets langer en ook iets slanker, maar beiden stralen ze dezelfde zelfverzekerdheid uit.

Op een gegeven moment voel ik de blik van de zwartharige jongen op mij rusten. Mijn hart maakt een sprongetje, mijn wangen kleuren en ik weet niet hoe snel ik de andere kant op moet kijken. Wanneer ik een paar tellen later weer zijn kant opkijk, omdat ik dat om onverklaarbare redenen niet kan laten, heeft hij nog steeds zijn blik op mij gericht. Hij lacht me zelfs toe. Dat wordt me te veel en ik draai me gauw weer om. ‘Zullen we wat te drinken gaan halen?’ vraag ik aan Anna en haar vriendinnen. Niet omdat ik dorst heb, maar omdat ik zo snel mogelijk van de dansvloer af wil.

Nadat Laura, Isabelle en Mandy hebben gezegd liever te blijven dansen, wurmen Anna en ik ons al duwend door de menigte naar de bar toe. Twee jongens staan net op van hun krukken en wij nemen hun plek in. We bestellen allebei een cola.

‘Zag je hoe die jongen met dat blonde haar danste?’ zegt Anna met bewondering in haar stem.

‘Ja,’ antwoord ik dromerig, ‘en hij is net zo goed als die jongen met dat zwarte haar.’

Alsof we het over de duvel hebben, nog geen vijf tellen later staan de jongens ineens naast ons aan de bar. De blonde jongen bestelt twee biertjes, geeft er één aan zijn vriend en wendt zich daarna tot ons.

Anna draait zich om en kijkt hem uitdagend aan. De jongen raakt daardoor zichtbaar in de war.

5.

» Anna van de Meren «

Inwendig moet ik lachen. Met mijn uitdagende blik heb ik de blonde jongen volledig uit zijn evenwicht gebracht. Dat effect bereik ik wel vaker bij jongens. Het is een spel dat ik graag speel, in de hoop mijn gelijke te vinden. Meestal weten de jongens dan niets meer uit te brengen en druipen dan af, maar de blonde jongen weet zich op het laatste moment toch te herpakken.

‘Jullie komen vast niet uit Aldere,’ zegt hij.

‘Wat zei je?’ vraag ik en ik houd gekscherend een hand achter mijn oor. ‘Ik versta je niet. De muziek staat zo hard.’

‘Ja, gooi het daar maar op,’ grinnikt de jongen. ‘Eén nul voor jou, ik was totaal niet origineel met mijn zin. Maarre... heb ik gelijk?’

‘Is het zo duidelijk aan ons te zien dan dat wij niet uit Aldere komen?’

‘Nou, nee,’ zegt de jongen, terwijl hij zich achter het oor krabt. ‘Wij hebben jullie alleen nooit eerder hier gezien.’

‘Dat klopt. Het is de eerste keer dat we hier zijn. En we komen inderdaad niet uit Aldere, maar uit Berenwoude en uit Egelanderveen.’

‘Zo, dat is bepaald niet om de hoek.’

‘Tja, de discotheek in Berenwoude is maar klein,’ leg ik uit. ‘Meer iets voor vijftien- en zestienjarigen. Op een gegeven moment verlangde ik naar iets anders. Bovendien wilden we vanavond naar een speciale plek om uit te gaan. We vierden hier de achttiende verjaardag van mijn vriendin.’

De blik van de blonde jongen glijdt naar Eva. ‘Dus jij bent jarig vandaag. Nou, schone dame, mag ik je dan van harte feliciteren?’ Hij pakt haar hand en plant er sierlijk een kus op.

Eva wordt rood tot achter haar oren. Ze mompelt een dank je wel, trekt haar hand terug en wendt snel haar gezicht af.

‘Let maar niet op hem, hoor,’ zegt de zwartharige jongen met een glimlach. ‘Mijn vriend is een onverbeterlijke Don Juan.’ Ondertussen probeert hij haar blik op te vangen, maar Eva blijft hardnekkig de andere kant op kijken.

‘Romeo,’ lacht de blonde jongen, terwijl hij zijn vriend een por geeft. ‘Je mag mij dan een Don Juan noemen, jij kunt er ook wat van.’

De zwartharige jongen kijkt even verstoord op, dan lacht hij met hem mee.

‘Nou, zo te horen mogen wij wel een beetje voor jullie oppassen,’ zeg ik op quasi bange toon.

‘Voor ons?’ vraagt de blonde jongen, terwijl hij een onschuldig gezicht trekt. ‘Hoe kom je daar nu bij?’

‘Wil je beweren van niet dan?’ vraag ik en ik plant mijn handen in mijn zij. ‘Overtuig me dan maar van het tegendeel.’

Met zijn lichtbruine ogen tot spleetjes geknepen neemt hij me onderzoekend op. ‘Weet je,’ zegt hij uiteindelijk, ‘ik mag jou wel, en ik stel me graag even voor. Ik ben Richard Roodestein.’

‘Zo, jij hebt een dure naam,’ zeg ik plagend. ‘Straks moet ik nog Mister Richard tegen je zeggen.’

‘Alsjeblieft niet, zeg,’ lacht hij. ‘Ik kom uit een doodnormaal gezin.’

‘Pfff, gelukkig dan maar,’ zeg ik overdreven van opluchting. Dan wend ik me tot de zwartharige jongen. ‘En jij? Heb jij ook zo’n chique achternaam?’

‘O, nee, zeker niet,’ lacht hij. ‘Mijn naam is Danny Suárez. Ik ben een oer-Hollandse jongen, maar met een Spaanse vader. En nee, ik ben geen familie van die beroemde voetballer uit Barcelona. Ik zeg het er maar meteen bij, voor je daar ook commentaar op hebt.’

‘Ik zou niet durven,’ grijns ik. ‘Maar vergeleken met jullie hebben wij hele gewone achternamen. Ik ben Anna van de Meren en mijn vriendin hier heet Eva de Jonghe.’

‘Nou, Eva en Anna, leuk kennis met jullie te maken,’ zegt Richard statig, en rollend met zijn arm maakt hij een sierlijke buiging.

Eva en ik kijken elkaar aan en schieten in de lach. Richard speelt zijn rol als deftige heer wel heel overtuigend.

‘Jullie hadden trouwens veel bekijks op de dansvloer,’ zeg ik.

Richard haalt zijn schouders op. ‘We dansten alleen maar. Niets bijzonders. Maar nu we het daar toch over hebben, wil je misschien?’ Hij zet zijn lege glas op de bar en steekt zijn arm naar me uit.

Ik trek een bedenkelijk gezicht. ‘Mmmm, dansen. Weet je dat wel zeker? Misschien ben ik wel een hork in het dansen.’

‘Daar komen we maar op één manier achter,’ lacht hij, terwijl hij zijn arm opnieuw aanbiedt. ‘Kom je?’

Met een ondeugende glimlach spring ik van mijn kruk en haak mijn arm in de zijne. ‘Jij gaat hier eeuwig spijt van krijgen, jongen,’ zeg ik, terwijl hij me meeneemt naar de dansvloer.

» Danny Suárez «

Nonchalant neem ik plaats op de vrijgekomen kruk naast Eva en leun losjes tegen de bar aan. ‘Zo,’ zeg ik, ‘nu kunnen wij ook eens rustig praten samen. Mijn vriend is altijd zó nadrukkelijk aanwezig.’

Eva draait haar gezicht naar me toe en glimlacht. ‘Anna is net zo.’

‘O ja?’ zeg ik met een scheve grijns. ‘Dan hebben ze elkaar goed gevonden. Maar laten we het liever over jou hebben, Eva. Hoe komt het dat ik jou nooit eerder heb gezien?’

Eva haalt haar schouders op. ‘Het is mijn allereerste avondje uit.’

‘Wat?’ Ietwat ongelovig ga ik rechtop zitten. ‘Je bent nooit eerder uit geweest?’

‘Ik heb nou eenmaal strenggelovige ouders.’

‘Ah,’ zeg ik langzaam. ‘Ik begrijp het.’

‘Nee, je hebt geen idee,’ zegt Eva zacht en ze kijkt van me weg.

‘Ik heb inderdaad geen idee,’ zeg ik, de pijn in haar ogen gezien hebbend, ‘maar ik heb twee vrienden in Egelanderveen wonen. Zij zijn ook strenggelovig opgevoed.’

Als door een angel gestoken, draait Eva zich weer naar me toe. ‘Jij hebt vrienden in Egelanderveen wonen?’ Haar stem klinkt plotseling gespannen. ‘Zég alsjeblieft dat ze vanavond niet hier zijn.’

Niet-begrijpend leg ik mijn hand op haar arm. ‘Waar ben je bang voor, lieverd?’

‘Mijn ouders,’ zegt ze bijna fluisterend. ‘Zij weten niet beter dan dat ik naar de bioscoop ben.’

‘Ah, je bent dus een kleine zondaar,’ zeg ik met een glimlach. ‘En ik maar denken dat je zo’n lief meisje bent.’ Dan word ik weer serieus. ‘Maar even zonder gekheid, Eva, je hebt niets te vrezen. Mijn vrienden zijn er vanavond niet. Ten tweede doen ze al een tijdje niets meer met hun geloof. Zij zullen wel de laatste zijn om je te verraden bij jouw ouders.’

Pfff,’ zegt Eva hoorbaar opgelucht. ‘Gelukkig dan maar.’

‘Mooi dat het je geruststelt,’ zeg ik, terwijl ik haar even intens aankijk. ‘En Eva, ik ben blij dat jij en Anna vanavond voor deze discotheek gekozen hebben. Hopelijk ga je het hier net zo leuk vinden als ik, want dan krijg ik je vast vaker te zien.’

Eva wendt weer snel haar blik van me af en er verschijnt opnieuw een bloos op haar wangen. Ondertussen friemelt ze met haar vingers aan de onderzoom van haar blouse.

» Eva de Jonghe

Op het moment dat Glenn Medeiros’ liefdeslied *Nothings gonna change my love for you* door de speakers klinkt, springt Danny van zijn kruk af. ‘Wil je met me dansen, lieve Eva?’

Blij met de onderbreking stap ik van de kruk, pak zijn uitgestoken hand vast en laat me meevoeren naar de dansvloer. Daar slaat Danny zijn armen innig om mij heen en hij trekt me dicht tegen zich aan. Meteen voel ik me wat

opgelaten. Tenslotte heb ik nooit eerder geschuifeld, maar al gauw geef ik me eraan over. Terwijl ik mijn ogen gesloten hou, voel ik Danny's gladgeschoren wang tegen de mijne, zijn warme hand teder op mijn rug en zijn andere hand zachtjes strelend door de losse plukjes van mijn haar. Het voelt vertrouwd en tegelijk spannend, en ik merk hoe mijn hart steeds sneller begint te kloppen.

'Weet je wel dat ik je een heel leuk meisje vind, Eva de Jonghe?' fluistert Danny op een gegeven moment in mijn oor.

Verrast kijk ik naar hem op en raak gelijk in de ban van de mysterieuze blik die in zijn diepdonkerbruine ogen te lezen staat.

'Echt waar,' gaat Danny verder. 'Je viel me meteen op toen je samen met Anna de discotheek binnenkwam, en ik ben blij dat ik je nu in mijn armen heb.' Hij glimlacht en buigt zijn hoofd langzaam naar beneden.

Mijn hart slaat een slag over. O jee, hij gaat me vast kussen.

Precies op dat moment is het liedje van Glenn Medeiros afgelopen en de betovering wordt abrupt verbroken. Danny houdt zich in en laat me los. En ik? Ik blaas zachtjes een zucht van opluchting.

Het volgende moment barst er een snel disconummer los. Danny pakt mijn handen en leidt me swingend over de dansvloer, terwijl hij me onafgebroken en intens aankijkt.

Het verbaast me dat zo'n knappe jongen mij leuk vindt en zonder dat ik het kan tegenhouden val ik als een blok voor hem. De rest van de avond gaan Danny en ik volledig op elkaar in tijdens het dansen, zowel bij snelle disconummers als bij langzame schuifelplaatjes. De buitenwereld lijkt voor ons niet meer te bestaan.

» Verteller «

Aan de rand van de dansvloer staat een roodharig meisje met haar armen strak over elkaar heen geslagen. Met koortsachtige, fonkelende ogen volgt ze elke beweging van het verliefde stel. Haar gezicht is verwrongen van jaloezie. Niemand heeft het in de gaten en al zeker de twee tortelduifjes niet.

6.

» Richard Roodestein «

‘Zouden jullie het leuk vinden om nog even met ons mee te gaan naar onze flat?’ vraag ik, wanneer Anna en Eva op het punt staan om naar huis te gaan. Het idee dat de avond hier eindigt, voelt ineens onverdraaglijk. Ik heb zo’n topavond gehad met Anna dat ik nog geen afscheid van haar wil nemen. Daar sta ik zelf van te kijken. Normaal gesproken raak ik snel uitgekeken op meisjes. Misschien, omdat ze voor mij in de rij staan en ik ze voor het uitkiezen heb, zonder dat ik daar moeite voor hoeft te doen. Maar Anna intrigeert me, omdat ze zich niet zomaar gewonnen geeft. Bovendien vind ik haar ongeganeerde, uitdagende blik verfrissend. Precies dat maakt dat ik haar beter wil leren kennen.

‘Zeg alsjeblieft ja,’ voeg ik eraan toe. ‘Wij wonen hier niet ver vandaan.’

Anna kijkt me een moment peinzend aan. Dan haakt ze haar arm in die van Eva. ‘We gaan even overleggen,’ zegt ze, en ze neemt haar vriendin mee naar de toiletten.

» Danny Suárez «

Peinzend kijk ik de meisjes na. Of liever gezegd, ik kijk Eva na, en weet nog niet of ik de liefde weer toe durf te laten in mijn leven. In ieder geval was ik er niet naar op zoek. Twee jaar geleden had ik de meisjes min of meer afgezworen, na een zeer slechte ervaring die me diep had geraakt. Natuurlijk ga ik nog wel met ze om, maar een relatie? Nee, die wil ik voorlopig niet. Ik geniet liever van mijn vrijheid.

Maar ja, dat kan ik nu wel zeggen, als Cupido eenmaal zijn pijlen op je richt, kom je er niet meer onderuit. Ze was me meteen opgevallen, toen ze samen met Anna de discotheek binnenstapte. En nadat ik in haar groenblauwe ogen had gekeken, was ik verkocht en kreeg ik haar niet meer uit mijn gedachten. Ik had me ertegen verzet. Juist omdat ze zo mooi en tegelijk zo bijzonder is, voelde ik de neiging om mezelf te beschermen. Ik wilde niet weer mijn hoofd stoten. Daarom had ik afleiding gezocht en gehoopt die in het dansen te vinden. Dat is tenslotte wat Richard en ik doen, wanneer we nergens aan willen denken. We zijn nou eenmaal fanatieke dansers.

Richard is al sinds de peutertijd mijn beste vriend. Geboren en opgegroeid in het stadje Aldere hebben we samen elke fase van ons leven doorlopen. Van

de peuterschool tot aan de middelbare school waren we onafscheidelijk, en elkaars steun en toeverlaat. Nu, op ons negentiende jaar, werken we allebei als boekhouder op hetzelfde accountantskantoor, ieder met een eigen klantenkring. We verdienen goed, spaarden hard en konden enkele maanden geleden samen een flat kopen. Doordeweeks werken we keihard om de hypotheek te kunnen blijven betalen, maar in de weekenden gaan we los. Dan leven we ons lekker uit op de dansvloer.

Mijn tactiek om Eva uit mijn gedachten te bannen, werkte niet. Juist daar, midden op de dansvloer, kreeg ik haar weer in het oog. En goede God, ze keek naar me, naar hoe ik danste. Dat zou me niets moeten doen. Er kijken elk weekend tientallen meisjes naar me, wanneer ik me uitleef op de dansvloer. Dit keer was het anders. Mijn huid begon te tintelen en mijn hart sloeg sneller dan normaal. Het bracht me uit balans en een deel van mij wilde vluchten, zo ver mogelijk bij haar vandaan. Er komt alleen maar ellende van, wanneer ik me zou inlaten met haar. Daar was ik van overtuigd, maar mijn nieuwsgierigheid naar haar bleek net iets sterker. Vanaf dat moment verzette ik me niet langer tegen mijn gevoelens, ook al wist ik niet waar het me zou brengen.

» Eva de Jonghe «

Bij de toiletten laat ik mijn blik rusteloos over de tegelvloer glijden. Mijn strenge opvoeding drukt zwaar op me en mijn gedachten blijven maar rondmalen. Met twee jongens alleen in één huis zitten is ongehoord. Ik zie mijn moeder al voor me, die de ene na de andere preek over me uitstort als ze hier ooit van hoort.

‘Toe, laten we nog eventjes met de jongens meegaan,’ dringt Anna aan. ‘Wat kan er nou gebeuren? We zijn toch samen?’

‘Maar het is al zo laat,’ stamel ik. ‘Ik heb mijn moeder beloofd voor twaalf uur thuis te zijn en het is nu al bijna half twaalf.’

‘Joh, dan komen we toch een uurtje later thuis,’ zegt Anna schouderophalend. ‘So what. Zolang jij je mond houdt tegenover je moeder, zal er geen haan naar kraaien. En je hebt toch al tegen haar gelogen. Dan kan dit er ook nog wel bij.’

Haar woorden maken iets in mij los. Het klinkt zo simpel, alsof het niets is dat ik regels overtreed. Toch voel ik dat mijn weerstand langzaam begint te wankelen.

Op dat moment gaat een van de toiletten open, en een roodharig meisje met roodomrande ogen stapt naar buiten. Ze wast haar handen, draait zich om en kijkt ons één voor één aan. De gloed in haar groenige ogen fonkelt op een manier die me kippenvel bezorgt.

‘Jullie hebben het toch niet over Danny en Richard, hè?’ zegt ze scherp.

‘Als ik jullie was, zou ik maar oppassen voor ze. Ze staan nogal bekend als players. Verlies dus niet je hart, want morgen zien ze jullie niet eens meer staan.’ Zonder verdere uitleg draait ze zich om en verlaat met opgeheven hoofd de toiletten.

Verbouwereerd kijk ik haar na. De zekerheid in haar stem zet me aan het twijfelen en ik vraag me af of ik nog wel op Anna’s voorstel moet ingaan.

‘Zo, die is gek, zeg,’ roept Anna verontwaardigd. ‘Zag je hoe hatelijk ze naar ons keek? Waarschijnlijk was ze ooit verliefd op Danny of Richard en is ze afgewezen. Logisch dat ze hen dan zwart wil maken, maar daar trappen wij niet in, toch?’

‘Maar wat als ze gelijk heeft?’ vraag ik zacht.

‘Nee, joh,’ stelt Anna mij gerust. ‘Dat meisje is gewoon jaloers, omdat de jongens alleen met ons hebben gedanst. Dat doen ze echt niet zomaar. Laten we daarom niet onze avond verpesten. We gaan gewoon nog een uurtje met de jongens mee en we zeggen hier niets over. Dat meisje is die aandacht niet waard.’